

La vida i la mort de Ramon Masachs

Dc, 28/09/2011 per Catalunya Religió

[Contemplació de l'Evangelí](#)

Molts el recordareu com una persona de bé. Vull dedicar-li un record entranyable perquè érem molt amics. Ell tenia 86 anys. Jo un de menys. Però no és pas la nostra amistat el que ara compta sinó el sentit de la seva vida.

No sóc ningú per a canonitzar en Masachs, ni és aquest, de cap manera, el meu propòsit. Voldria presentar-lo com un cristià normal i corrent: sa, alegre i positiu. Què no és important això avui?

Ell havia nascut al Ripollet i la seva senyora, Montserrat Fatjó, a la veïna Cerdanyola. La menciono perquè en Ramon era ell i la seva família: esposa i fills; mare, germana.

Era un cristià entusiasta del Concili Vaticà II. Va rebre amb fervor la reforma litúrgica: missa de cara al poble i, sobretot, la llengua vernacle en l'Eucaristia. Ramon era un seguidor de Pau VI, i de la seva Encíclica "Populorum progressio", sobre la qüestió social. Aquest home, de casa, català i obert, estimava el Crist i l'Església que es renovava.

En veure la seva esquela mortuòria al diari vaig sentir la necessitat de posar-me en contacte amb la seva família. Intuïa que la seva mort havia estat tan significativa i bella com la seva vida. I així m'ho va confirmar l'esposa. M'ha explicat la consciència lúcida, esperançada, amb la que va viure la seva malaltia. Després de rebre els sagraments i d'acomiar-se dels seus, va dir amb goig que vivia el dia més feliç de la seva vida.

Vivia la vida de cada dia en la que hi ha problemes i entrebancs, però en la qual hi ha el teló de fons de la Resurrecció, segons les paraules de Jesús: "El Fill de l'home té de patir molt..., però al tercer dia ressuscitarà". En Masachs devia pensar alguna cosa semblant a aquesta: "I si haguéssim començat a ressuscitar ja ara, en la nostra vida a la terra?". I així vivia ja la vida de cada dia amb la Paraula i l'Esperit de Déu en el cor (veure Ageu 2, 5).

Era molt humà i li agradava la música. També el jazz en el que em volia iniciar, fent-me escoltar el piano de l'Oscar Peterson, a casa seva. A mi m'agradaven el so cristal·lí d'en Peterson i també el del Golden Jazz Quartet (o del Modern Jazz Quartet, ara no ho recordo bé) però em seguia agradant molt més la música clàssica.

En resum: Masachs va rebre del Senyor el gran do de la perseverança: viure en coherència fins el final dels seus dies. La desitjo per a mi. I per a molts, cristians i agnòstics, que viuen cercant el Déu que ens envia la Paraula de la Veritat i l'Esperit del seu Amor.

No us sembla que aquesta manera normal i corrent de viure la fe és molt important, sobretot avui, perquè uneix fe i amor: a Déu i als altres? Senzillament, ho celebren com un "signe del temps".